

ater, vilde det ikke gjøre Noget, om man havde 30,000 eller 32,000 Rd., hvoraf der udrededes Pensioner.

Man kan beklage, at Beløbet, som ydes, er saa stort, men det kongelige Theater er ikke saaledes at komme fra; det knytter sig nøie til den hele Ordning af vore Forhold. Folkethinget har frivillig overtaget Theatret; fra Regjeringens Side var det nemlig i sin Tid foreslaaet, at det skulde høre under Monarchiet og ikke under Kongeriget; men Folkethinget sagde ved sin frie Beslutning: Nei, lad os faae Theatret. Men det vilde være en daarlig Consequents af denne Overtagelse, om man vilde slaae det ihjel ved at lade det gaae over til at blive et privat Institut — saa kunde man have ladet det blive hos Monarchiet. — Kongeriget har virkelig i den Henseende paataget sig Forpligtelser, som det ikke kan slippe fra; det Allermeeste, der kan være Tale om, er, at den Sum begrændses, hvoraf Pensionerne skulle udredes, begrændses saa meget, som den med Billighed kan begrændses — videre troer jeg Folkethinget ikke kan gaae, naar det vil fyldestgjøre den Forpligtelse, det har paataget sig ved sin frivillige Overtagelse af det kongelige Theater.

H. M. Petersen: Med Hensyn til den, rigtignok meget milde Bebreidelse, som den høitærede Minister nylig henvendte til Thinget, skal jeg bemærke, at jeg ikke har betragtet det som en Forpligtelse til ubetinget for Fremtiden at gaae ind paa at bevilge Alt, hvad Theatret forlanger. Man har vel sagt, at det skal være en særlig Anstalt for Kongeriget, men dermed er ikke sagt, at man skal bevilge enhver Forbring. Iøvrigt foreligger det Spørgsmaal, hvorvidt Theatret skulde fra en Statsinstitution gaae over til at blive en privat Indretning, ikke. Hvad der foreligger, det er Spørgsmaalet om den Ompostering af Theatrets Budget, som den høitærede Minister har foreslaaet paa Finantsloven, og det var en Udtalelse af den høitærede Minister før, som gav mig Anledning til at forlange Ordet. Den høitærede Minister sagde, at han betragter det kun som en Udsettelse af Bevillingen af denne Sum, at Folkethinget nu ikke gaaer ind paa hans Forslag; deraf synes mig, at man maa kunne beregne,

at den høitærede Minister stiller i Udsigt, at man dog en anden Gang er nødt til at gaae ind derpaa. Jeg for mit Bedkommende protesterer herimod, idet jeg troer, at vi maae have fri Haand over at bevilge mindre eller større Beløb for Fremtiden, efter som enhver Repræsentation finder for godt, og nogen Forpligtelse kan der ikke være Tale om. Naar den høitærede Minister stillede i Udsigt, at det omtrent var et Livsspørgsmaal for Theatret, om det fik dette hyderligere Tilskud eller ikke, da kan jeg ikke gaae ind derpaa. Theatret maa ligesom enhver anden Huusholdning finde sig i, at det ikke har større Indtægter, end det har, og forstaae at indrette sig derefter. Naar man giver disse nye Forbringelser Medhold og lader sig idelig styde ud over det, man har sat sig for, kan jeg ikke indsee, hvor Grændsen skal sættes. Med Hensyn til de 15,000 Rd. skal jeg kortelig sige, at jeg for mit Bedkommende stadig har betragtet dette Tilskud — saavidt jeg erindrer, kom det frem her i Analogi med Sædvaningsgodsforhøvelsen til andre Embedsmænd — som om det ikke skulde give nogen Pensionsberettigelse. Jeg skal imidlertid ikke gaae ind paa de juridiske Meningsforskjelligheder herom, men jeg skal fastholde, at vi stadig maae have Ret til at sige Nei dertil, ligesom vi have det i dette Dieblik. Det er af den ærede Formand bemærket, at Forslaget under Sorø Akademi, som staaer i nøie Forbindelse med Theatrets finantsielle Stilling, ikke for Dieblirket er under Forhandling. Jeg skal heller ikke gaae ind derpaa; men jeg skal kun med Hensyn til den ærede Ministers Udtalelser, deels fra idag og deels fra Finantslovens første Behandling, bemærke, at naar den ærede Minister har sagt, at det var kun Overskuddet fra Sorø Akademi, man gjorde Regning paa — det var „Smulerner“, man vilde nøies med, da har Sorø Akademi altid haft et velbæftet Bord, hvortil man har budet mange Gæster, som alle have befundet sig vel derved. Men det kunde gjerne være, at hvis Smulernerne skulde tilfalde Theatret, blev man lidt mere nøieende, med at lade andre Gæster komme tilborde, og det kunde vel være, at man ikke engang lod dem vedblive at søge Bordet, der ere vante dertil. Hvad enten man tager af Overskuddet eller af